

РЕШЕНИЕ

№ 1859

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9668** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на П. С. Бункин срещу решение № СФД20-РД28-150/5.8.2020 г. на директора на дирекция „Местни данъци и такси и търговска дейност“ при [община] община, с което е потвърден акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК – АУЗД-801-2020-1/25.6.2020 г., с който са установени задължения - данък недвижими имоти /ДНИ/ и такса битови отпадъци /ТБО/ за периода 2015-2019 г. в общ размер от 72,30 лв. – ДНИ и 20,66 лв. лихви към 25.6.2020 г. и 61,70 лв. ТБО и 17,91 лв. лихви към 25.6.2020 г.

Жалбоподателят твърди, че спрямо нея не следва да се начисляват посочените суми, за целия период. В процесния случай е призната за собственик на посочения имот въз основа на съдебно решение, постановено на 19.7.2019 г. и вписано в Агенцията по вписванията на 5.9.2019 г., като твърди, че е станала собственик именно на последната дата и едва с постановяване на съдебното решение то започва да има действие за трети лица.

Ответникът - директорът на дирекция „Местни данъци и такси и търговска дейност“ при Столична община оспорва жалбата. Твърди, че спорът е правен – от кой момент жалбоподателката следва да се счита за собственик на процесния имот. Доколкото е предявен иск по чл. 108 ЗС, то следва да се приеме, че е било признато за установено правото ѝ на собственост с посоченото решение. Ето защо моли да се отхвърли жалбата. Претендира разноски.

СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят е подала данъчна декларация по чл. 14 ЗМДТ, на 29.4.2020 г., с която е декларираща съсобственост върху 4 бр., подробно описани недвижими имота. В декларацията е посочила, че ги е придобила въз основа на наследство и решение на ВКС № 61/19.7.2019 г., постановено по гр.д. № 484/2018 г. на ВКС, вписано в Агенцията по вписванията на 5.9.2019 г. Посочените факти не се оспорват от жалбоподателката.

Въз основа на тези декларации е издаден оспореният АУЗ, с който са установени задължения по Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ до размерите и за периодите, посочени по-горе.

Жалбата срещу АУЗ е отхвърлена при обжалването пред по-горестоящия административен орган. Прието е, че правилно е приложен материалният закон по отношение на установените размери на ДНИ и ТБО

Съдът, като взе предвид така установеното, намира следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган /така заповед № СОА20-РД09-1362/14.2.2020 г. на кмета на Столична община/; спазена е предписаната от закона форма, като не са налице допуснати процесуални нарушения.

Основен предмет на спора е към кой точно момент следва да бъдат начислени спорните ДНИ и ТБО. Съдът намира, че е неоснователно твърдението на жалбоподателката, че това следва да стане към датата на вписването на решението на ВКС в Агенцията по вписванията. Действително, към тази дата, с вписването на решението, се поражда оповестителното действие на посоченото вписване, но това няма отношение към датата, към която е прието за установено, че жалбоподателката е била собственик, както и по отношение субективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебното решение.

Безспорно по делото се установява, че ищцата е предявила иск по чл. 108 ЗС – за признаване установено, че е собственик на декларираните имоти. Но, този иск се е водил спрямо точно определени лица /ответниците/, именно които са оспорвали правото ѝ на собственост. Именно по отношение на тях се е простирала и силата на пресъдено нещо на решението, що се отнася до субективните и обективните му предели /така чл. 298, ал. 1 и 2 ГПК/. Именно спрямо ответниците е признато за установено, че ищцата е собственик на декларираните имот, на основание наследяване от съпруга си С. А. Бункин /починал на 3.4.1998 г./, доколкото ответниците са претендирали, че са станали собственици на други основания. По отношение на третите лица, вкл. по отношение на Столична община, това решение няма сила на пресъдено нещо. И, след като жалбоподателката е претендирала, че е била собственик на процесните имоти именно по силата на наследяването им, то тя е следвало своевременно да ги декларира пред Столична община, след датата на откриване на наследството /3.4.1998 г./.

На основание § 2 ДР на ДОПК, вр. чл. 81 ГПК съдът дължи произнасяне по исканията на страните за присъждане на разноски. При този изход на делото, въз основа на направените искания и на основание чл.161 ДОПК, на ответника следва да се присъдят разноски, в размер на 100 лв. –за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град,

64 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. Бункин срещу решение № СФД20-РД28-150/5.8.2020 г. на директора на дирекция „Местни данъци и такси и търговска дейност“ при [община] община, с което е потвърден акт за установяване на задължения – АУЗ-801-2020-1/25.6.2020 г.

ОСЪЖДА П. С. Бункин, ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община разноси от 100 лв.

Решението НЕ подлежи на обжалване /чл. 160, ал. 7 ДОПК/.

СЪДИЯ: